

idet Sessionerne ere beregnede at skulle være sluttede i den første Deel af April. Maaned, og man vilde altsaa let komme i en Collision ved at forkorte Fristen, naar man regner den Tid, der vil medgaae til at saae Loven vedtagen. — Med Hensyn til de Ytringer, der faldt angaaende de Værnepligtiges Ret til gjen- tagende at forlange Udsættelse, skal jeg bemærke, at det ikke har været Lovudkastets Hensigt i den Henseende at fremkalde nogen Indskrænkning, og jeg troer heller ikke, at Udtrykkene med Nødvendighed medføre nogen saadan.

Madsen: Jeg maa tilstaae, at det er ikke saa let at forstaae Forslaget under Nr. 1, men jeg troer dog, at det lader sig samle saaledes, at det kan forstaaes. Forslaget gaar ud paa, at de „Værnepligtige kunne, naar de inden 3 Uger efter denne Lovs Kundgjørelse for dem igjennem vedkommende Lægsforstander derom henvende sig til denne, erholde den Udsættelse“ o. s. v. Meningen er altsaa, at Lægsforstanderen først skal kundgjøre Loven for Enhver af dem, som ere udfærdigede, og dernæst skulle de, der ville have Udsættelse, henvende sig til Lægsforstanderen med Begjæring derom. Jeg troer imidlertid ikke, at dette er nødvendigt, da man nok ved den sædvanlige Kundgjørelsesmaade kan komme til Kundskab om Loven, og Fristen af 3 Uger kan vistnok ogsaa være tilstrækkelig for Vedkommende til at henvende sig til Lægsforstanderen. Det forekommer saaledes heller ikke mig, at der er Grund til at tilraade Forslagets Vedtagelse, men det kan nok forstaaes.

Rühnell: Naar man endelig vil, at en Ting skal see besynderlig ud, er det maastee ogsaa muligt at fremstille mit Forslag saaledes, men hvorledes man vedblivende kan sige, at man ikke kan forstaae det, efterat jeg har motiveret det, kan jeg ikke begribe. Her er blot foreslaaet, at der efter Ordet „Kundgjørelse“ skal indsættes: „for dem igjennem vedkommende Lægsforstander“, og det er klart, at dette gaar ud paa at bestemme, paa hvilken Maade Kundgjørelsen skal gaae for sig. Der var slet ingen anden Grund til at forandre Ordene „vedkommende Lægsforstander“ i 5te Linie til Ordet

„denne“. Ligesom Lovforslaget, som det her foreligger, er forstaaeligt i og for sig, saaledes maa det være accurat ligesaa forstaaeligt, naar der efter Ordet „Kundgjørelse“ tilføies Ordene „for dem gjennem vedkommende Lægsforstander“; det kunde have været sagt i en relativ Sætning, hvis det skulde være mere grammatisk, nemlig: „som skal stee gjennem vedkommende Lægsforstander“, men jeg har dog troet, at det kunde forstaaes, som det staaer.

Scherning: Jeg maa gjøre min Undskyldning. Nu har jeg forstaaet Endringsforslaget, og jeg er derved bleven endnu mere be- styrket i, at det er ubrugeligt; thi det er umuligt at lade Sagen komme an paa den Tilfældighed, om Loven bliver bekjendtgjort Vedkommende gjennem Lægsforstanderen. Denne skulde da foretage en ny Publication, og gjen- nem hvilke Veie? Lægsforstanderen veed ikke, hvem der vil have Udsættelse, og det er altsaa ikke nok, at han skriver til enkelte af dem, der have trukket Lod paa sidste Session, men han skal sørge for, at Enhver af disse faaer Underretning. Det kan man ikke paalægge Lægsforstanderen, og derpaa kan det ikke komme an.

Rühnell: Det er en Selvfølge, at Lægsforstanderen maa henvende sig, ikke blot til dem, der ønske Udsættelse, hvilket han ikke forud kan vide, men, isald Loven faaer det af mig foreslaaede Indhold, tillige til alle dem, der ere udfærdigede, hvorefter det da vil vise sig, hvem der begjærer Udsættelse.

Justitsministeren: Jeg maa fraraade Vedtagelsen af det første Endringsforslag. Jeg troer slet ikke, det vil føre til Hensigten, og det erede Medlem, som har stillet det, lægger vist ikke tilstrækkelig Vægt paa, at Flytningsforholdene ville gjøre det meget vanskeligt at staae Loven til Vedkommendes Kundskab paa den Maade, som Endringsforslaget tilsigter. Jeg skal derfor anbefale, at man i denne Henseende hjælper sig med Udkastet, saaledes som det er forelagt fra Regjeringens Side.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved: